

Sygn. akt I CSK 23/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko J. N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt XXIII Ga 509/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 25 czerwca 2014 r. naruszenie art. 299 k.s.h., art. 6 i 362 k.c. oraz art. 232, 316 i 365 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił:

- 1) potrzebą wykładni art. 299 § 1 k.s.h. w zakresie dotyczącym dowodzenia przez powoda przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku spółki i możliwości kwestionowania przez pozwanego zobowiązania spółki stwierdzonego prawomocnym wyrokiem
- 2) występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych: a) czy postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji przeciwko spółce dowodzi, że egzekucja przeciwko niej okazała się bezskuteczna, czy też stanowi tylko dowód, że nie przyniosła efektów egzekucja jedynie z określonych składników majątkowych spółki, b) czy w postępowaniu o zapłatę dochodzoną na podstawie art. 299 k.s.h. ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce można oprzeć wyłącznie na dowodzie z postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji, c) jaki jest rozkład ciężaru dowodu przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h., d) czy pozwany o zapłatę z tytułu odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. może kwestionować zobowiązanie spółki stwierdzone prawomocnym wyrokiem, e) czy w sprawach o zapłatę z tytułu

odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. ma zastosowanie art. 362 k.c.

3) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Jeżeli zaś podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest potrzeba wykładni, konieczne jest nie tylko określenie przepisów wymagających wykładni ale i wskazanie, na czym polegają dotyczące ich poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów albo co przemawia za odejściem od dotychczasowej wykładni wskazanego przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 i z dnia 10 października 2013 r., II UK 235/13).

Żadna z kwestii podniesionych przez pozwanego nie jest problemem tego rodzaju, aby mogła być uznana za istotne zagadnienie prawne we wskazanym wyżej rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani za okoliczność przemawiającą za podnoszoną przez pozwanego potrzebą wykładni art. 299 § 1 k.s.h. W orzecznictwie wielokrotnie już objaśniano rozkład ciężaru dowodu w sprawach o roszczenia dochodzone na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. (zob. w szczególności uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., I CSK 286/13), związanie sądu w tych sprawach prawomocnym wyrokiem zasądzającym od spółki niewyegzekwowane świadczenie (zob. w szczególności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1999 r., III CZP 10/99, 20 grudnia 2001 r., III CZP 69/01, 17 lutego 2011 r., III CZP 129/10 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 181/12), pojęcie bezskuteczności egzekucji wobec spółki i dowodów tej bezskuteczności (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01 i 25 marca 2015 r., II CSK 402/14), możliwość uwolnienia się pozwanego członka zarządu od odpowiedzialności ponoszonej na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. przez wykazanie braku szkody (zob. w szczególności uchwała składu

siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., II CKN 630/98 i 25 marca 2015 r., II CSK 402/14). Brak argumentów przemawiających za ponownym podjęciem przez Sąd Najwyższy wskazanych zagadnień na potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Tym bardziej nie ma podstaw do przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego ze względu na powoływaną przez niego oczywistą jej zasadność. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma niewątpliwie podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów prawnych przytoczonych w skardze kasacyjnej pozwanego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490).